

Вероватно је било логичније да датум на који је Трећи рајх најзад признао капитулацију буде проглашен Даном мира или Даном слободе. Поготово што му је претходило шест најсуровијих година у историји, током којих је Други светски рат беснео целом планетом и однео десетине милиона живота. Људима је, после таквог крвопролића, ваљда било преко главе победа и пораза, борби уопште. Очекивало би се да су им, од коначног тријумфа, важнији били мир и слобода које је тај тријумф донео. Али, 8. мај у западноевропској јавности, а 9. мај по совјетском/руском рачунању времена, већ више од шест деценија обележава се као Дан победе.

Што је изабран и општеприхваћен баш тај израз, никога не би требало да чуди нити буни. Државама које су сломиле Хитлера очигледно је било више стало до тога да их поколења памте као победнике, него као ослободиоце или миротворце. Из разумљивих разлога: историја никада није била толико наклоњена ослободиоцима и миротворцима, колико победницима.

Штавише, историја обожава победнике! Човечанство може да вам опрости покоље, пустошења, геноциде, лажи и преваре, али не и поразе. Тријумф је, у политичком и друштвеном смислу, много моћнији афродизијак од ма ког идеала. Како онда замерити савезничким идеолозима што су, одмах по безусловној предаји немачке војске, прогласили Дан победе?!

Тај афродизијак једнако омамљује и данас, 64 године касније, па се са савезничким победницима поистовећују многи који нису били ни рођени када су немачки генерали Алфред Јодл и Вилхелм Кајтел потписали капитулацију (први западним, а други совјетским снагама). А у том поистовећивању дешавају се и тешко сварљиве непримерености: председник Социјалдемократске уније Жарко Кораћ је, поводом Дана победе, рекао да „Србија, нажалост, не прихвата у потпуности идеју антифашизма. То се види по томе што је данас паралелно у Саборној цркви одржан парастос Милану Недићу и Димитрију Љотићу, људима који су радили за идеологију која је поражена“ – пренела је агенција „Бета“ Кораћеву изјаву од суботе, 9. маја 2009. године.

Дакле, према Жарку Кораћу, димпломираном психологу и некадашњем потпредседнику Владе Србије, кључна ствар је то што је фашизам „идеологија која је поражена“. Не што је то идеологија која је систематски истребљивала Јевреје, Словене, Роме и све остале народе који не припадају аријевској раси. Не што је то идеологија која је побила више

људи за краће време него иједна пре ње. Не што је то идеологија која је завила у црно пола планете. Не, према Кораћу, главни грех фашизма као идеологије је то што је изгубила рат!

Не би ова изјава била ни упола трагична да је само недовољно промишљена, или пак извучена из контекста. Али, Кораћ је том реченицом управо задржао увелико утврђен курс Друге Србије, чији је један од утемељивача: по сваку цену бити на победничкој страни. Односно, по сваку цену избећи пораз.

Да ли сте прочитали макар једну изјаву икога из Друге Србије којом недвосмислено осуђује НАТО агресију на нашу земљу? Или било који од два геноцида који је Хрватска починила над Србима у прошлом веку? Или албанско насиље на Космету током осамдесетих година, па у протеклој деценији, а посебно оно од 17. марта 2004? Или срамотне пресуде Хашког трибунала? Или медијску манипулацију Маркалама?

Нормално да нисте. Јер, да се било којим од ових повода побунила, Друга Србија стала би на српску страну, коју дубоко презире као губитничку, а супротставила се америчкој/западноевропској страни, које се из дубине душе плаши као победничке.

Врло радо јуришници Друге Србије представљају себе као храбре борце против тоталитаризма, шовинизма, клерофашизма... Али, где им је била та храброст крајем осамдесетих, кад је Слободан Милошевић деловао као најмоћнија политичка снага на југословенским просторима, са којом ће Запад морати да сарађује, а не да се сукобљава?! Зашто су против Милошевићевог режима почели да галаме годинама касније, тек кад је Запад у југословенској драми пронашао друге миљенике – Туђмана и Изетбеговића?

Мада бременито недоследностима, деловање Друге Србије је по том питању фанатично истрајно: увек су уз снажније. Тито им је милији од Драже, јер је победио у грађанском рату. Туђман им је мање крив од Мартића, јер је Хрватска ипак савладала Книнску крајину. Харадинај и Чеку су им мањи злочинци од Владимира Лазаревића и Небојше Павковића, јер имају неупоредиво јача „леђа“ у виду Бајдена, Холбрука и Олбрајтове. Клинтон ће им вазда бити исправнији од Милошевића, јер Клинтону нико није смео да уведе санкције. На памет им не би пало да туже лондонски „Сан“ због оног озлоглашеног наслова „Бомбардујте их као псе“, или Мартија Ахтисарија због низа увреда које је изрекао на рачун Срба (или Мишка Вуковића, у крајњем случају). Али, зато је ту Добрица

Ћосић...

За Другу Србију, није само 9. мај Дан победе. И 24. март 1999, и 5. август 1995, и 17. март 2004, и 17. фебруар 2008. године, све су то за њих дани победе. Опасни су управо зато што су, већином, искрено убеђени да су избегли пораз самим тим што су изабрали јачу страну. Кукавички инстинкт, на несрећу карактеристичан за неке савремене српске „интелектуалце“, неуморно их води ка „победницима“.

Шта онда преостаје њиховом исконском, једином правом противнику – национално освешћеној Србији, коју су прогласили фашистичком не да би је идеолошки понизили, већ да би је, сходно Кораћевој изјави, представили као губитничку? Имамо ли и ми, које ужасава све оно што Друга Србија прича и ради, право да слаavimo 9. мај?

Наравно да имамо. Чак много више него они. Управо зато што тугујемо због Космета, Крајине, Кравице, Грделице... Само онај који одбија да ћути о српским страдањима, ко не затвара очи пред монструозном идеологијом Туђмана, Изетбеговића и Клинтонa, може искрено да слави пораз Хитлерове монструозне идеологије.

Иза Срба је серија пораза, што војних, што политичких, што дипломатских, што медијских, што економских. После бројних трагедија које су нас снашле у последње две деценије, као народ смо онемоћали и скоро потпуно изгубили способност самоодбране. Али, никако не бисмо смели да Другој Србији допустимо још један безобразлук: својатање 9. маја, Дана победе. Победе за коју је српски народ, као и за многе раније, положио стотине хиљада живота. Ако савремена Србија, као што вели Кораћ, заиста не прихвата у потпуности идеју антифашизма, то је само зато што један, све гласнији део српске „елите“, не показује нимало поштовања ни за раније, ни за скорашње српске жртве.